



Punt de vista

Eulàlia M. Bofill, o.c.d.
Carmel de Mataró

Vida contemplativa i pregària

«Pare, que jo estigui en ells i tu en mi, perquè siguin plenament u. Així el món reconeixerà que tu m'has enviat i que els has estimat a ells com m'has estimat a mi» (Jn 17,23). Aquestes paraules que Jesús diu als deixebles i que l'Església ens ha deixat escoltar i meditar i pregar els darrers dies de Pasqua ens vénen bé en aquesta diada d'oració per parlar de la vida contemplativa i de la seva principal finalitat i tasca: la pregària. Paraules de Jesús dites

poques hores abans de la seva mort. Per a nosaltres són el seu testament, la veritat més profunda de la bona nova proclamada, explicada als deixebles i, sobretot, viscuda per ell al llarg de la seva vida en la nostra terra. Paraules en concret que ens fan besllumar, copsar la veritat de Déu i la veritat de cadascun de nosaltres, els humans: Jesús viu i vivent en nosaltres com a còs, i en cada persona de manera individual; no formem amb ell

sinó una unitat. Saber-ho, creure-ho, conèixer-ho, viure-ho és el desig suprem de Jesús i forma part de la seva ardent pregària adreçada al Pare. Forma part del misteri que comporta tota vida cristiana i, de manera preferencial encara que no exclusiva, ni molt menys, de tota vida contemplativa. Misteri de Jesús ofert a tots i al qual cadascú dóna lliurement una resposta.

Aquesta és la tasca primera de tota vida contemplativa i per dur-la a terme, el millor i insubstituïble mitjà és la pregària. Pregària de lloança, d'acció de gràcies, de petició, d'intercessió. Pregària indi-

vidual, en el silenci i recolliment, acte de relació amorosa, de diàleg, de compartir desigs, anhels, fam i set d'infiní, de Déu, d'estimar i ser estimats, en acte d'entrega i donació a Déu de paraula i de fet en la vida diària.

En parlar de pregària d'intercessió de cap manera volem dir de suplència o d'estalvi. Per a Déu cada persona humana és un ésser únic i irrepetible, amb una necessitat ineludible de relació amb ell

i amb els altres que ens personifica. La vida contemplativa ha rebut l'encàrrec de ser ferment que desvetlli i faci créixer en els altres la imperiosa necessitat de pregària personal, de relació amb Déu —cosa gens fàcil ja que tots portem damunt nostre una càrrega imponderable de límits, pobresa, fragilitat, egoisme... pecat...— i que per la seva mateixa essència res ni ningú no pot suplir aquesta dimensió constituent de la persona.

Ell és la intimitat més

íntima i més profunda de cadascun de nosaltres, la terra on pren vida el nostre propi jo, i d'aquí la necessitat, sentida o no, de comunió, de diàleg, de relació amb Déu; de la mateixa manera que cadascú és únic, no hi ha ni hi haurà cap altre com jo, igualment i per aquesta mateixa raó, la relació és intransferible. Si la pregària és aliment i festeig, qui pot alimentar-se, festejar en lloc d'un altre?

Quina meravella ser persona humana! Sols la relació amb Déu, la pregària, ens ho fa conèixer. No en va el mateix Jesús, referint-se als seus diu: «Ells són la meva glòria» (Jn 17,10).

